

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ИЗДАЊЕ ЗА БЕЧЕЈ

БЕЧЕЈ, АВГУСТ 2006. ГОДИНА XVI, БРОЈ 2673
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

Слобода Шешељу!

О судбини др Војислава Шешеља, који је и четврти Васкрс провео без својих најмилијих, научна елита Србије је подигла свој глас против неправде и политизације права. Од скупа до скупа, она окупља све већи број академица, доктора наука и људи разних профила. Представници те научне елите се огледају у именима проф. др Косте Чавошког, проф. др Оливера Антића, проф. др Славенка Терзића, публицисте и књижевника Бране Црнчевића, војно-политичког коментатора Милована Дрецуна, књижевника и издавача Мирослава Тохоља, песника Рајка Петрова Нога, генерала Божидара Делића... Посебно желимо да нагласимо допринос нове бројне плејаде младих научних радника на почетку каријере, које бојазан пред будућношћу није омела да узму учешћа у скуповима широм Србије.

Оптужница против Шешеља је „крхка конструкција“ и на њој се поред удруженог злочиначког подухвата ставља на терет четрнаест злочина, међу којима су вербални деликт, држање запаљивих говора и говор мржње.

На свим скуповима побројани су бројни примери излива мржње и нетрпељивости према Србима током ратних година, који никада нису ни осуђени, ни санкционисани. Један од тих примера је и песма Зилхада Кључанина из „Љиљана“ од 22. септембра 1993. године, у време рата у Босни и Херцеговини под називом „Да, ја презирем Србе“.

Наметање адвоката др Војиславу Шешељу у хашком казамату је само још један доказ о уплашености и „смелости“ тог измишљеног суда и његових тужитеља. Овакав преседан није забележен у новијој правној историји, према нашим сазнањима. Борба лидера српских радикала против такве одлуке трибунала ће бити беспштедна, до последњег атома снаге која ће укључивати и штрајк глађу.

Верујемо да ће др Војислав Шешељ задати смртни ударац Трибуналу, а ми ћемо се молити Свевишњем да му сачува здравље и памет у борби коју води за Србију и спрски народ.

Локална „демократија“

Кажу да је једној власти потребно сто дана да покаже праве резултате, да се види да ли је способна или не да ради оно за чега је изабрана. Када је пре шест месеци (то је готово двоструко више времена), између два круга избора за председника општине, у Бечеју формирана нова скупштинска већина, српски радикали су реално оцењујући састав коалиције и начин на који је она формирана, најавили грађанима да ће њихово поверење бити изневерено и да су обећања давана у кампањи лажна и неостварена. Српски радикали у својим обећањима увек су били опрезни и надасве реални. Никада нисмо обећавали куле и градове нити било шта што знамо да је немогуће остварити, него само вредну и пре свега поштenu и не корумпирану власт. Увек смо указивали на лажна обећања политичких противника, објашњавали грађанима на који ће начин бити преварени и на жалост – **увек смо били у праву**. Наравно, ситуација није била ништа другачија ни у случају општине Бечеј. У кампањи смо били сведоци својеврсног надметања у давању лажних обећања, па када су локални „демократски“ политичари остајали без инспирације, у помоћ су притицали министри, лидери и лидерчићи странака такозваног „демократског блока“. Када бисмо могли да живимо од њихових обећања, већ сада бисмо вероватно живели у једној од најбогатијих, најразвијенијих, најчистијих... општина у Србији. На жалост, реалност је сасвим другачија.

Један од главних адута актуелног председника општине, у кампањи је био ПИК Бечеј. Бечејски комбинат послужио је као основа приче за обмањивање гласача, јер је исти извор великог броја гласова. Српски радикали ни једног тренутка нису поверовали у лицемерне и то-

боже добронамерне изјаве и обећања. Указивали смо бирачима, а поготово се то односи на акционаре и раднике ПИК-а, да је дотичним битан у ствари само њихов глас на изборима, а после тога „у се и у своје кљусе“. Након тога су битне само функције и добро разрађени начин на који се најлакше да опељешити општински буџет. Да ли је ПИК приватизован до 31. маја (то беше једно од главних обећања)? Да ли ико зна када ће бити приватизован, на који начин и по којој цени? Да ли акционари и радници ПИК-а знају да је од самог врха власти у Србији

условљено да нови власник ПИК-а не сме да буде странац? Понавља се прича као и у другим комбинатима широм Србије – нови власник ће морати да буде неко од домаћих тајкуна (ми ћемо се правити да му не знамо име, мада се то већ поодавно зна). Сада је проблем у томе што „неименовани“ тајкун условљава своје улагање тиме што захтева да му се и оних 11.000 хектара државног земљишта које ПИК обрађује да у закуп на двадесет година. Ми смо и у кампањи тврдили да Бечеју прети социјална бомба уколико тендерску комисију буду чинили они који су сада на власти. Наравно и даље остајемо при тој својој тврдњи, јер више нико ни не крије да ће

бити 1.200 до 1.500 радника вишка, а социјалног програма нема ни од корова, стварање кооператива које би требале да реше део проблема више нико ни не спомиње, а неко се на све то само смешка и задовољно трља дланове.

На жалост, далеко смо од тога да је ПИК једини проблем у нашој општини. Грађани који слушају радиопреносе седница скупштине општине, могли су се небројено пута уверити да је ова власт неорганизована и неспособна да решава горуће проблеме који муче обичне људе. Из седнице у седницу на делу је класично силовање демократије преко скупштинске већине и доношење одлука пошто – по то, што подразумева грубо кршење законима прописаних норми. Срамота је за нашу општину, али имали смо и примера да надлежно министарство тражи поништење одређене одлуке јер она није у складу (или још боље у директној је супротности) са законом. Замислите како је то када министар мора да поништава одлуке локалне самоуправе коју воде припадници његове странке. Оваквих примера ће бити још, убеђени смо у то, јер нема још ни једне седнице на којој није донета по нека противзаконита одлука. Толико од набеђених демократа и извиканих легалиста.

Заиста смо се могли наслушати свега лепога у кампањи: те Бечеј ће бити бањски град, те бићемо еколошка средина... Бечеј је заиста имао шансу. Бечеј је потписао предуговор о коришћењу регионалне депоније смећа, која се прави у Кикинди, из средстава добијених од норвешке владе. Замислите, оваквих улагања и донација из иностранства има заиста много у општинама где су **радикали на власти**. Једна од њих је и Кикинда. Ко би

рекао с обзиром на то шта народу причају странке демократског блока. У сваком случају, сада се одустало од овог пројекта, што нам намеће закључак да локални

моћници не желе да се одрекну ни најмањег дела прихода, па макар то значило да сво смеће остаје у Бечеју, па макар то значило стварање регионалне депоније у нашем граду. Или то неко ради намерно!? Мало нас то подсећа на ове из „Г17 плус“ јер њима су својствени такви мегало-мански пројекти, попут фондације за прање новца зване АДФ, па сада „локалне агенде 21“ која би требало да буде нови извор прихода за Г17 (или неке њихове ло-калне лидере)... С тога веријемо да је њима својствен и пројекат стварања депоније у Бечеју, па макар то било у супротности са предизборним обећањима. Ко се још сећа шта су причали пред изборе!?

Примера је о испуњеним и неиспуњеним предизборним обећањима много. Српска радикална странка увек је била и биће најреалнија странка у својим обећањима грађанима. Ми увек имамо исту причу. За разлику од осталих, ми немамо једну причу сада, другу за кампању, трећу за после избора... Ми увек хоћемо да кажемо истину, па макар она била и болна. Увек хоћемо да радимо поштено и хоћемо да кажемо народу ко га лаже и ко га краде. То ћемо радити и док смо опозиција, то ћемо радити и када после следећих избора будемо власт.

Са демократима на суду

Не треба заборавити ни Демократску странку, најчувеније демократе међу свим демократима. Ових дана прорадио им је демократски инстинкт, па је шеф одборничке групе Демократске странке, општинском суду поднео тужбу против шефа одборничке групе Српске радикалне странке и то, замислите, због тога што се усудио јавно да каже истину и да јавно каже да је дотични господин износио неистините тврдње за скупштинском говорницом. Дакле, тужба због мишљења изнетог у јавности. Да ли вам звучи познато? Да ли вам је сада јасно одакле Демократска странка вуче корене, за којим периодом наше историје највише пате? Е, још само да им је „Голог отока“, па да се реше!!! Ипак, у целој овој ујдурми, оно што је највише испровоцирало демократе јесте то што су српски радикали на последњој седници скупштине општине износили чињенице које компромитују неке њихове истакнуте чланове, а понајвише њиховог кандидата са претходних избора. Српска радикална странка прозрела је и јавности саопштила још једну криминалну радњу у чијем је центру кадар Демократске странке, отварајући

„Пандорину кутију“ везану за Економско-трговачку школу у Бечеју. Сећамо се још увек неких не тако давних афера у нашој општини. Да ли неко до краја зна да нам каже шта је од новача добијених од приватизације предузећа на територији наше општине. Део је отишао на гасификацију, преко у најмању руку сумњиво спроведеног тендера за извођача радова. Ко је чинио тендерску комисију, да нису демократе? Део новца је отишао за довлачење моста (иначе поклоњеног Бечеју). Или можда на неку другу страну. Да ли неко зна да каже шта ће бити са мостом и када већ није постављен, на чега су утрошена наведена средства? Да ли неко из Демократске странке има нов, трособан стан у Новом Саду, плац на Бисерном острву, аутомобил...? Иначе, тужбе, али, за разлику од горе наведене, праве, подигнуте против претходног председника општине, тичу се периода у коме је на власти био тадашњи „демократски блок“. Тужба постоји и против тадашњег председника извршног одбора, а сви су изгледили да ће их бити и против још неких тадашњих функционера. Па видимо се, демократе!

Проблеми и у Радичевићу

Дуги низ година у Радичевићу је владало једноумље, односно наметнута воља малог броја оснионих и надасве самозваних сеоских добротиница. Многи мештани последњих година су били незадовољни радом сеоских власти и самовољом појединаца, који су ради ситних личних интереса, били гласноговорници горе наведених.

Српска радикална странка је указивала на сва дешавања и погубна деловања на подручју месне заједнице Радичевић и то је уродило плодом прошле године у јуну месецу. Наиме, тада су се одржали редовни избори за савет месне заједнице, где су мештани показали велику заинтересованост, а самим тим је и излазност била велика. Последица свега тога је избор вредних, часних и поштених људи који ће мислити својом главом, док обављају овај незахвалан посао и поносно можемо рећи да

их је већина из редова Српске радикалне странке.

Сутрадан, по завршетку избора, настају проблеми, првенствено због тога што су чланови савета ствари поставили на право место и променили досадашњу праксу, уместо да административни радници одговарају за свој рад и извршавају налоге савета месне заједнице, сеоска администрација је водила главну реч.

Јаз између административних радника и чланова савета се све више продубљивао и ишао дотле да многе одлуке и наредбе савета свесно нису извршаване, а све то је приписивано наводној неспособности савета. Такав однос је трајао скоро годину дана, а сукوبي су кулминирали и достигли свој врхунац реизбором секретара месне заједнице. По истеку мандата секретару месне заједнице од четири године, у мају

месецу је изабран нови секретар и тек тада настају прави проблеми. Врши се велики притисак на новоизабраног секретара и одређени број чланова савета. Износи се многе лажи на рачун савета, служе се свим и свачим да би оцрнили рад савета да би их приказали неспособним. Надају се, нека живе вечно у нади, да ће срушити постојећи савет, а у томе имају велику подршку у такозваној општинској „демократској“ власти, као и самог председника општине.

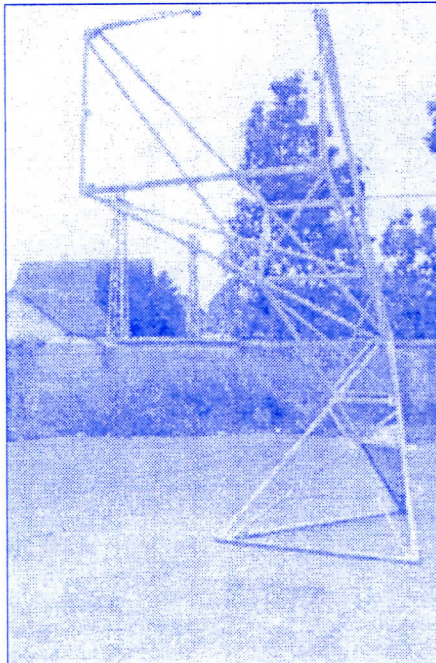
Такво понашање самих општинских власти, затим сва она силна предизборна обећања од којих ништа није испуњено и њихово бахато понашање на руководећим функцијама ће довести до тога да грађани добро размисле коме ће дати свој глас на следећим изборима. Ова тврдња се показала тачном на допунским изборима за савет месне заједнице, одржаним 27. августа 2006. где су четири од пет изабраних чланова савета припадници Српске радикалне странке.

Бечеј као град спорта некад и сад

И нспирисан (не)радом садашње власти у Бечеју која после датих предизборних обећања није учинила ништа ни после сто дана власти, пишем овај текст којим желим да укажем на катастрофално стање у општини у целини. Осврнимо се на средину деведесетих када је наш град обилавао спортским дешавањима како мушког тако и женског спорта. Кренимо редом: успеси ФК Бечеј су се ређали, почев играњем у првој лиги па све до освајања четвртог места у елитном такмичењу и играња у Интертото купу; о ватерполо клубу не треба трошити пуно речи који је свој врхунац достигао освајањем крова Европе баш у самом Бечеју; рукометни клуб „Фадип“ је одушевљавао љубитеље ове игре наступајући у првој лиги и увек занимљивим утакмицама; кошаркашки клуб „8. октобар“ је дошао до прве српске лиге, а његови кадети до пласмана међу четири најбоље екипе у Србији; женски кошаркашки клуб је свој врхунац достигао освајањем титуле првака Југославије два пута узастопно и играњем најелитнијег такмичења у Европи; женски рукометни клуб нас је такође представљао играјући у другој савезној лиги, куглаши у првој и тако даље. Све у свему у нашем граду је био заступљен како дворански, тако и спорт на отвореном. Сада, августа 2006. године не да нема дворанског спорта, него нема ни места за рекреацију како омладине тако и оних мало старијих. Ево и образложења ове мале тврдње, и то из свог личног искуства.

Недеља, дан за одмор и рекреацију људи свих година старости, у Бечеју

протиче без спортске разоноде. Од четири школе у центру града, две основне и две средње, веровали или не све су закључане. У спортском објекту ДТВ „Партизан“ стање је више него катастрофално. Почев од терена који

је присут стаклом и делимично зарастао травом, па до површине око терена где се налази контејнер за смеће који се празни врло ретко, или скоро никад, тако да смећа има и ван њега. Трва на тој површини достиже висину до једног метра па се то спортско двориште и не може више тако звати. Терен на рукометном и кошаркашком игралишту је више него у лошем стању, кошеви не постоје, на једном нема

табле уопште, а на другом нема обруча. Што се тиче осталих терена, ни они нису у добром стању, поготово подлоге на њима. Тако Бечеј од изразито спортске средине протекле деценије постаје место где ни обичан грађанин нема где да проведе једно спортско поподне, а да не говоримо о неком озбиљнијем раду са млађим категоријама. Стање у ОСЦ „Младост“ такође није за похвалу, поготово стање у хали где обручи на кошевима нису мењани од изградње објекта, паркет чак ни прелакиран више од петнаест година, па се може замислити колико је он клизав, и претња могућих повреда одраслим људима, а тек деци...

Наведеним чињеницама желим да укажем колико је актуелној власти стало до развоја деце и омладине, њиховог правилног развоја и усмеравања на нормални животни пут који, бар по мени, подразумева бављење неким спортом па макар то била и рекреација. Организовање турнира у малом фудбалу од стране Г-17 плус је само скупљање јефтених политичких поена и завањавање грађана о њиховој наведеној бризи за спорт и омладину.

Након свих политичких превирања у нашој општини једно је јасно: да актуелна политичка власт нема ни најмању намеру да део својих активности усмери ка развоју спорта, па тиме и омладине у нашој општини.

С тога, родитељи, браћо, сестре, сви који имате право гласа добро размислите коме ћете дати свој глас на следећим локалним изборима, па и републичким, јер нам они ускоро следе.

Отаџбински конгрес Српске радикалне странке

На састанку општинског одбора Српске радикалне странке, одржаном у понедељак, 21. 08. 2006. године донета је одлука о предлозима за председника и заменика председника странке, као и о делегатима општинског одбора на предстојећем Отаџбинском конгресу Странке.

Једногласном одлуком општински одбор предлаже конгресу др Војислава Шешеља за председника странке, а Томислава Николића за заменика председника странке.

Делегат на конгресу, по функцији је председник општинског одбора и народни посланик Драган Живков – Џаја.

Једногласном одлуком за делегате су изабрани и следећи чланови општинског одбора: Матић Горан, Вулећ Светлана и Барна Данијел.

На основу одлуке Централне отаџбинске управе, конгрес ће бити одржан током месеца октобра.